

ידן ליד "בוטיק ד'ש"י"
מוסיקת רוק לוויוכחים

ידן ותמיר בסניף בחירות בדיונגוף
חיוך חסויים

לעינינו גוויות נוספות מסורות במיכלאה. מרוב בהלה והתרגשות ניטל הדיבר מפיו, והוא ניצב מאובן, מתבונן. אחר החל מהלך במיכלאה כהלום-רעם. הפתעה גורפת ציפתה לו בהמשך. כמה איילות היו שרועות ללא נייע על הקרקע אך אלה, למרבה המזל, עדיין נשמו. הן הוכו מכות רצח ונפגעו בגפיהן, ללא יכולת תנועה. **אין מה לעשות.** הגדר המקיפה את המיכלאה מטולאת כולה. בטלאים המעידים שניסיונות הפריצה לפינתיהי הפכו שיגריה כימעט. במיקרה האחרון, שממנו עדיין לא התאושש איוב, הבחינו השכנים בתנועת חשודות ליד גדר המיכלאה בשעת ולמה מאוחרת. מכונית הגיעה עד לגדר וממנה יצאו כמה צעירים. הם חתכו את הגדר, ואחר כך ניגשו בשלוות-נפש לבצע מעשי-אכזריות בחיות חסרות-המגן. השכנים החלו צועקים ואף הזעיקו את המישטרה. אולם עד שהגיעה זו היו כבר גוויות מוטלות סביב. ההתנפלות האחרונה היתה אך חוליה נוספת בשרשרת של מעשי-אכזריות מקפאידם נגד היוצרים האצילים. "זה לא היה מיקרה יוצא-דופן", מעיד איוב, "הם נכנסים, ואם לא הורגים או גונבים".

מנהל המחלקה לשיפור חזות העיר, זאב כץ, שמחלקתו אחראית לפינות-יחי אלה, מודע לעובדה שמעשי-אכזריות מחרירים מתרחשים בגינות שבפיקוחו, אך גם הוא מודה בחוסר-האונים. התלוננו במישטרה פעמים רבות, אך למרות כל הפניות לא נבלמו מעשים בארבריים אלה, אמר.

התריסו כנגדו אנשי ד"ש, אך הגיינג'י התעקש: "אני אצביע עבור אריק שרון, כי אני הייב לו את זה עוד מהמלחמה". הסביר בהיגיון מוחץ. ובתוך רעמי הפוליטיקה ליכלבו פירחי הרומנטיקה. זאבי העיר התלבשו על יפיה פיות ד"ש, ואלה גילוי בחיזור עניין רב יותר מאשר בשינוי. למגינת-ליבם של פעילי התנועה ממין זכר.

חיות

מה שעושים לאיילות בלילות
הכירוניום מתעקלים בכעלי
החיים שבפינותיהי
באכזריות — ואין להם מושיע

מחזה מוזעזע נתגלה לעינינו של עובד עיריית תל-אביב איוב מינאים (65), שהגיע באחד הבקרים בשבוע שעבר למקום-עבודו, דהו, בפארק הירקון שליד שיקון בבל. הוא הגיע, כמינהגו, בשעת-בוקר מוקדמת, פתח את מחסן-הכלים שבו מצוי המוון, וניגש להאכיל את החיות. אולם, ברגע שנכנס לשטח המגודר, הבחין שדבר מה אינו כשורה. באחת הפינות היתה הגדר פרוצה לרווחה. בפירצה המאפשרת מעבר אדם, הוא ניגש במהירות לבדוק את פשר העניין ונתקל בגווית בעל-יחיים. לפתע הבחין בגוויה נוספת. הוא היה המום. לא הספיק להתאושש ממראה מזוויע זה, והנה

מיפלגות

הבוטיק של שינוי

כך נחנכה החנות הראשונה בארץ למכירת רעיונות פוליטיים

"מה מוכרים פה?" צעק משהו מתוך הקהל. "מה הרעש, מה הכלגן?" היקשה משהו אחר. על הרחבה מול פסג' הוד, פתחה התנועה הדמוקרטית לשינוי "חנות הסברה".

רחוב דיונגוף המה מהמוני אדם שיצאו "להודגף" בערב האביבי, ולהינות ממראה ההתייכות שהחלו מפגינות את אופנת הדי קיץ, כאשר לפתע הופיע במקום מנהיג ד"ש, הפרופסור יגאל ידן, והחל לוחץ את ידי העוברים-והשבים. "מה תעשה בקשר לגילויי העוול הזה?" צעק אליו משהו. "את זה תראה בבית-המישפט" השיבו ידן לאחר היראה קל.

בתוך החנות, שטיחים מקיר-אל-קיר, מוסיקת-רוק, כיבוד קל וחומר-הסברה מודפס לרוב. מתוך לחנות ניצבו פעילי ד"ש וניהלו ויכוחים עם הקהל הרב שהחל מתאסף — מי מתוך סקרנות, מי מתוך כוונה להציג שאלות, ואחרים סתם כדי "להרוג את הערב". ידן הסתלק כעבור שעה קלה. את פעילי התנועה בלטו במ"קום אמנון רובינשטיין, חנן מלצר, גידעון אביטל (הדובר-לשעבר של שינוי) והאלוף (מיל), מאיר זורע.

חוב מהמלחמה. "אתם מצטיירים לציבור כמעריך סוג ב/ו" טען אוהד מבוגר באוזני רובינשטיין. "נשתדל לשנות זאת", השיב הפרופסור, אשר הסתייג מלשוחח עם המתעניינים, והיחסד שלא לענות על שאלות, ושלא להיכנס לוויוכחים. כעבור שעה הסתלק אף הוא.

האלוף זורע נמנע מלצאת אל הקהל שמחוץ לחנות, ואיש לא הבחין בנוכחותו. "אתם תהיו כמו המערך והליכוד, עם ההון השחור שלכם!" צעק לפתע משהו. היתה זה אחד מפעילי "הדור החדש" ש צצו במקום כשבראשם מנהיגם, עורך הדין הצעיר צבי סער. הללו ניסו ליצור פרובוקציות ולמשוך תשומת-לב, אך כשר נכשלו, הסתלקו כלעומת שבאו.

הוויכוחים נמשכו, בעיקר בין פעילים צעירים של ד"ש, שהצטיינו בהיעדר קו אחיד, לבין אנשים בקהל, והזכירו בי רמתם שעוריי-אזרחות בכיתות הגמוכות של הגימנסיה. "אני רוצה לראות את המערך יושב ונח ארבע שנים בספסלים האחוריים" טען בלהט צעיר גיינג'י, "אבל איתכם זה לא יקרה. כולם יודעים שידן יקים קואליציה עם המערך." זה לא היה,

במישפט הראשון הופיע שמואל תמיר הן כקובל והן כעורך-דין. על הספסל לידו ישב עורך-דין שהיה אמור לייצג את תמיר, אולם זה לא נתן לו תפוחי-פה, ספג פעמים אחדות הערות מן השופט, חיים שפירא.

במישפט השני הופיעו עורך-הדין זאב טריינין בשם מיפלגת העבודה, ושמואל תמיר בשם אמנון רובינשטיין. במישפטים האחרים הופיע עורך-הדין אמנון גולדנר ברג בשם יגאל ידן כשמסייע בידו עורך-הדין יורם אלרואי ממישרד ירוחם גור-ניצקי. באולם בית-המישפט נכחה צמרת ד"ש בייצוג מלא, על דבריה ואנשי יחסי-הציבור שלה, שלהם גועד תפקיד מיוחד. השופט חיים שפירא התייחס אל הקובל לנות כולן כאל תרגיל-בהירות, הניח לכל עורכי-הדין לטעון כאוות-נפשם, העיר לי פרקליטים שלא ישכחו לדבר גם אל בית-המישפט, לא רק אל נציגי העיתונות ש מילאו את הספסלים. כאשר נשאל השופט על-ידי עורך-הדין אמנון זיכרוני, שייצג את אבנרי ולביב, אם אין הוא מאריך מדי, זיכרוני ענה מייד כי כבוד נשיא כורת. זיכרוני ענה מייד כי כבוד נשיא המדינה כבר אמר שמשכורת השופטים אינה גבוהה, ונענה מניה-יוביה על-ידי ה שופט: "ואיפה הכבוד...?"

צו הגירוי רישומים. אולם, מעבר לחילופי-העקיצות נשמעו באולם גם טיר עונים חשובים ביותר. בדין על קובלתו של שמואל תמיר נגד אבנרי, על כתבה שניתחה את תוצאות הבחירות בד"ש, טען זיכרוני כי כאשר 7.5% מחברי התנועה מקבלים כ-40% ממיספר הנבחרים הנבחרים המקומות הראשונים, יש מקום ובסיס לנתח את הסיבות לכך במיסגרת הבעת דיעה. מהיגם שהקובלנה עצמה הגדירה את ה פירסום כניתוח.

הוא ציטט פסק-דין חדש, שטרם פורסם, של השופט העליון מאיר שמגר, במיש פט של חברת-החשמל נגד הארץ. שבו קבע שמגר כי הבעת דיעה מוצדקת גם אם אינה מבוססת על אדני-האמת. שמגר קבע, כי הוכחה למתיחת ביקורת חשובה עד כדי שהיא מצדיקה לעיתים טעויות או פירסום בלתי-יבון של עובדות, וביל-כד שיעקר הפירסום הוא נכון ובגדר דיעה. אחרי שאבנרי כפר בהאשמותיו של תמיר, עבר הדין למישפט של מיפלגת העבודה נגד רובינשטיין, שם גילה תמיר כי כתבה-הקובלנה לקוי, המישפט נדחה ליום אחר, והשופט עבר לדון בקובלותיו של יגאל ידן נגד אבנרי ולביב. קדם לקריאת הקובלנה דיון בבקשה שהגיש עורך-הדין זיכרוני, לאפשר לו לעיין ב חומר המצוי בידי ידן וכן ברישומים של בנק דיסקונט בירושלים לגבי ההמחאה שקיבל ידן תמורת ייצוא עתיקות לחו"ל. בבקשתו שהוגשה לביית-המישפט הסתמך זיכרוני על סעיפים בחוק שעד כה לא נעשה בהם שימוש.

עורך-הדין גולדנברג הקדים תרופה ל מכה, ועוד לפני החלטת השופט הודיע כי כל חומר המצוי בידי ימסר לזיכרוני ל עיון. השופט הכריז כי לאור הודעה זו אין צורך בבקשה, והוציא צו המחייב את בנק דיסקונט להראות את הרישומים ש בספריו במבוקש.

תעלול יחסי ציבור. כאשר קרא ה שופט את האישום, וזיכרוני השיב כי אבנרי ולביב אינם מודים בו, הוסיף זיכרוני רגני בתשובתו וטופס חשבה ביותר. הוא אמר כי יטען גם שהמאשים, יגאל ידן, עשה קנוניה עם בנק בארצות-הברית בכך שסייע לו להעלים מס, כאשר הבנק רשם מתן תרומה כרכישה. כן נתן הבנק, בפוי על, 6000 דולר תמורת העתיקות, ועליהן היה צריך לשלם מס בסך 600 דולר, שלא שלום. כמרוץ טען כי אסור היה לידן, לפי תקנות ההגנה — כספים, לקבל את ההתחאה בדולרים ובוודאי שלא להסכ אותה. לאחר, וכי היה עליו להציעה ל אוצר.

זמן קצר אחרי חום המישפט הגיעה למערכות העיתונות ידיעה, שנוסחה את ידיעה של סוכנות-החדשות עתי"ם. אשר מסרה דיווח על המישפט. הידיעה היתה מסולפת ומגמתית, העלימה עובדות חשובות, לא ציינה כלל כי אבנרי ולביב כפרי בהאשמות, וכן כי בית-המישפט הוציא צו-לגילוי-רישומים נגד בנק דיסקונט. ידן עה זו הוצאה, למעשה, על-ידי מחלקת-ההסברה של ד"ש, שאינה מסומכת ל מ סור דיווח על הליכים מישפטיים. היתה זה הוכחה נוספת לכך שהגשט הקובלנות לא היתה אלא מהלך שתכליתו יחסי-ציבור, ולא-דיוקא חקר האמת.